

welnu! dan zou hij, eer de anderen er aan dachten, een poging doen, om met behulp van Winckels zuster, het kwaad weer te herstellen. Albertine zou dan zien, dat hij ook wel een offer wilde brengen, al was hij nu niet precies in de gelegenheid Joost excuus te gaan vragen.

Het koste hem een zekere zelfoverwinning, naar dat vreemde mensch te gaan: hij had een hekel aan oude juffrouwen en vooral aan buitenmensen met dorpsmanieren en werkhanden. En hij was overtuigd dat juffrouw Winckel wel een type van een burgerjuffrouw zou zijn, anders zou Joost haar zeker wel eens aan de familie, met wien hij zoo bevriend was, hebben gepresenteerd.

Verbaasd keek hij op, toen de deur van het opkamertje, waarin hij tot zijn ergernis een half uur met stijgend ongeduld had zitten wachten, openging, en een rijzige dame binnentrad, die in geen enkel opzicht geleck op het beeld, dat hij zich van haar had gevormd. Hij zag een ovaal gelaat, met donkere verstandige oogen; omlijst met zwart, zacht golvend haar, dat in een dikken wrong, achter het hoofd was samengevat, een goed gevormde gestalte in een donkergroenen peignoir en een smalle witte hand, die hem met een bevallige beweging uitnoodigde weer te gaan zitten, toen hij, opstaande, haar met een buiging als: „Mevrouw” begroette!

„Neem uw gemak, mijnheer! ik heb u een heele poos moeten laten wachten, maar mevrouw had mijn hulp noodig. Ik ben juffrouw Winckel!”

„Mag ik mij dan aan u voorstellen: Van Bergen, uit Leiden.”

Zij kleurde even. „Mijnheer Van Bergen!” sprak zij, even zijn groet beantwoordend. Daarna werd haar gelaat strak en haar oogen kregen een koele, hooghartige uitdrukking. Beiden stonden nog.

„Ik kom u vragen of u al bericht hebt ontvangen van uw broeder.”

Zij scheen op eenmaal hevig te ontstellen en eer hij er op verdacht was, stond zij bij hem, greep zijn hand en vroeg gejaagd en angstig: bericht van Joost? Is er iets gebeurd met het schip? O God, ik dacht het wel.

„Stel u gerust, juffrouw!” sprak hij, zonderling bewogen, — „ik weet niet beter dan dat de boot den 20sten te Marseille gekomen is en vandaar de reis heeft voortgezet.”

Zij slaakte een diepen zucht. Goddank! Ik heb geen oogenblik rust gehad, de laatste dagen met dien storm. Mijn arme jongen! Zoo alleen op die woeste zee; het is verschrikkelijk! Zij deed haar best, hare ontroering meester te worden, doch haar stem beefde en hare oogen stonden vol tranen en Albert van Bergen vond Joost Winckel in dit oogenblik een benijdenswaard persoon.

„Maar wat komt u dan doen?” vroeg zij, na een oogenblik zwijgens, zich langzaam een paar schreden verwijderend. „Is het soms uitgekomen wie de dief was? Ik moet u zeggen dat het mij in 't geheel niet interesseert en voor mijn broer is het nu toch te laat!”

Zij zag hem thans aan met een uitdagenden blik en hij was alles behalve op zijn gemak. Toen hij aarzelde, ging zij voort: „Wat u Joost aangedaan hebt, is vreeselijk, mijnheer! Hij heeft u acht jaren lang met trouw en toewijding gediend, nadat hij zijn leven gewaagd had om dat van uwen zoon te